

Епископ Сергије: Крајина је наше Косово

Епископ Сергије: Крајина је наше Косово

У времену када заборављамо себе, своје коријене и свој идентитет, поразно је да чувамо само оно што нам се отворено напада. Оно што нам се отворено не напада, ми као да заборављамо, као да потискујемо из сјећања, иако добро знамо да „тиха вода бријег рони“.

Тако је са Крајином, која је одувијек чувала друге, а данас је на маргини нашег постојања. Крајина је као остарјела и брижна старица коју су, чини се, и властита дјеца заборавила.

Кости наших предака разасуте су широм Крајине. Нема ниједне стопе ове мученичке земље на којој није проливена крв у борби за постојање, а то је и данас наша једина мисао – да опстанемо, да нас има тамо гдје нас је одувијек било.

Демографски суноврат, са којим смо суочени непуне три деценије, пријети да Крајину избрише са мапе српског животног простора. Тамо гдје смо сваком

злу одолијевали вијековима, за протекле три деценије смо доведени на ивицу егзистенције. Постајемо мањина у сопственој земљи, странци на родном огњишту...

Да илуструјем. У односу на 1991. годину у Бихаћу нас је мање за више од 13 хиљада, у Санском Мосту готово 20 хиљада, док нас је на подручју Ливна свега 438 од предратних готово четири хиљаде; на подручју Кључа нема нас ни хиљаду, у Босанској Крупи нас је осам пута мање него прије тридесет година, док је иста или слична ситуација у другим градовима и селима наше страдалне Епархије. Статистика, у овом случају, јесте наше најцрње огледало у којем се осликава дубина нашег понора.

Ми овдје нисмо од јуче, већ од памтиввијека. О томе најбоље свједоче светиње којима се дичимо. Древни Рмањ, тихи свједок нашег трајања, данас се налази на мети оних који би да га нема. Нове кадије, са истим аршинима као у отоманско доба, урушавају нашу духовну стечевину.

На стратиштима, Шушњару и Гаравицама, на којима почивају наши преци, убијени злочиначком руком, није нам дозвољено ни да подигнемо спомен-храмове, који би нас довијека опомињалу на њихову жртву.

Зато је Рмањ наша Грачаница, Веселиње наши Дечани, Бихаћ наш Призрен, Ливно наш Ораховац, Дрвар наш Звечан, Гаравице наш Газиместан...

Господ нас није довео у историју да бисмо били пуки посматрачи властите националне пропасти, већ да се сложимо, обожимо и умножимо, како бисмо себе сачували у Крајини, како бисмо је предали онима који ће доћи послије нас.

Све наше очи упрте су у Српску и Србију, у Бањалуку и Београд, у њихове грађане, у њихове институције. Наша је нада у Господу, а вјера у братску помоћ не умире.

Све док трајемо борићемо се за Крајину, ми који у њој живимо, али је братска помоћ од судбинског значаја, како не бисмо остали без колијевке.

Опustoшена ратовима, Крајина не смије остати пуста, јер много је оних који јој дугују сопствени идентитет, сачуван у много тежим и суровијим временима. Зато не смијемо одустати од борбе за наше право у нашој Крајина, за наше постојање на нашој дједовини.

Ако заборавимо Крајину, изгубићемо сами себе. Онда ће Крајина бити наш крај, а не почетак, као што је то увијек бивала.

Ако заборавимо Ћопића, кога ћемо се сјећати?

Ако презремо Принципа, слободу нећемо имати!

Ако изгубимо Рмањ, ни Студеница нам више неће бити иста!

Ако се одрекнемо Крајине, бићемо нико и ништа у вијекове!

Епископ бихаћко-петровачки Сергије

Извор: Епархија бихаћко-петровачка